

Arrest

**nr. 109 931 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 10 april 2013 (bijlage 20). De beslissing werd aan verzoeker betekend op 2 mei 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. Wauters verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is van Marokkaanse nationaliteit, geboren te Bouarfa op (...) 1982.

Op 5 juni 2012 legde verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af, met zijn partner van Belgische nationaliteit.

Op 31 oktober 2012 diende verzoeker een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), als partner in een duurzame relatie.

Op 10 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan

drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.10.2012 werd ingediend door:

Naam: [...]

Voorna(a)m(en): [...]

Nationaliteit: Marokkaan

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: B.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht of verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, 2°. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

De betrokkene legt volgende documenten voor om de duurzame en stabiele aard van de relatie te staven:

- Verklaringen op eer door derden: Aangezien deze verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst, worden ze niet aanvaard als afdoende bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.*
- Foto's: Aangezien de foto's niet digitaal van een datum zijn voorzien, kan niet nagegaan worden wanneer ze genomen zijn. Bijgevolg kunnen de foto's niet aanvaard worden als bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.*
- Overige documenten i.v.m. inburgeringscursus en Nederlandse les: deze bewijzen kunnen niet worden aanvaard als bewijs van een duurzame en stabiele relatie daar dit geen enkele link geeft met een van de bovenvermelde criteria.*

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen"

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"Het is in strijd met Art. 8 van het E.V.R.M. het gezinsleven van verzoeker te verwoesten, door geen verblijfskaart af te leveren en hem daardoor geen toestemming te geven om verder in België te verblijven.

Art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Art.8 E.V.R.M. is direct toepasbaar in het Belgische interne recht.

Het beschermt zowel het feitelijke als het juridische gezin.

Het begrip 'gezinsleven' uit art.8 E.V.R.M. beperkt zich niet alleen tot de gezinnen die op het huwelijk zijn gebaseerd, maar kan ook andere feitelijke relaties omvatten. Om te bepalen of een relatie een 'gezinsleven' uitmaakt, kan het nuttig zijn met een bepaald aantal elementen rekening te houden, zoals het feit te weten of de leden van het koppel samenwonen en sinds hoelang. (Hof Mensenrechten, 22

april 1997, X., Y. en Z. / Verenigd Koninkrijk, Rev. Trim.D.H., 1998, 117 noot F. Rigaux; Rep.Eur.Court H.R. 1997,1, 619)

Art. 8 impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol.138, 14)

Ook op basis van art. 8 EVRM dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. *In casu* wordt niet betwist dat verzoeker samen met een Belgische vrouw een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd, zoals overigens ook blijkt uit het administratief dossier. De Raad meent dan ook dat verzoeker kan gevolgd worden in het feit dat geen twijfel bestaat over het “gezinsleven” tussen verzoeker en diens Belgische partner en dat het begrip ‘gezinsleven’ uit artikel 8 van het EVRM zich niet alleen beperkt tot de gezinnen die op het huwelijk zijn gebaseerd.

Verzoeker valt derhalve binnen het toepassingsgebied van het in artikel 8, eerste lid van het EVRM beschermde recht op gezinsleven.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is, of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Om te bepalen of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging op het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen sprake is van een inmenging. In deze gevallen zal het EHRM zich uitspreken over de vraag of er een positieve verplichting is voor de Verdragsluitende staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven (EHRM, 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut t. Nederland). Een toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM wordt in dergelijke zaken niet doorgevoerd. Aan de hand van de ‘fair balance’-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De ‘fair balance’-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze ‘fair balance’-toets houdt in, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden bekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, niet nagekomen. Als na de belangenafweging, de ‘fair balance’-toets, blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, nr. 9532/81, Rees v. The United Kingdom).

De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen

(bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van één van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het Hof heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)" (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu beperkt verzoeker zich tot een zuiver theoretische toelichting en toont hij niet aan dat er zware obstakels zijn om het gezinsleven in zijn land van herkomst en/of verblijf verder te zetten. Bovendien waren verzoeker en diens Belgische partner van bij het begin op de hoogte van het illegaal verblijf van verzoeker en het precair karakter van hun gezinsleven. Tot slot houdt de bestreden beslissing geen definitieve verwijdering in, en weze het opgemerkt dat niets verzoeker in de weg staat opnieuw een aanvraag in te dienen op het ogenblik dat hij wel aan de vereisten van artikel 40bis van de vreemdelingenwet voldoet. Verzoeker toont niet aan dat er in hoofde van verweerder een positieve verplichting zou bestaan om hem een verblijf toe te kennen teneinde het gezinsleven te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

Verzoeker voert in zijn tweede middel de schending aan van artikel 40bis en artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing stelt: [...]"

Er dient bewijs te worden voorgelegd van een duurzame en stabiele relatie.

In dit dossier kan naar alle redelijkheid niet getwijfeld worden aan de duurzame en stabiele aard van de relatie tussen verzoeker en mevrouw K. A. Partijen zijn gehuwd met elkaar. Er worden foto's van dit huwelijk voorgelegd. Aangezien partijen niet in de mogelijkheid waren om de gedateerde foto's als dusdanig af te drukken, hebben zij de bron waarop alle foto's staan opgeslagen mee verzonden als bewijsstuk. Zo kan toch niet langer beweerd worden dat de foto's niet aanvaard worden als bewijs. Naast deze foto's legt verzoeker een samenstelling van gezin voor die dateert van 13 mei 2013. Op deze samenstelling staat zeer duidelijk vermeld dat verzoeker reeds sinds 4 oktober 2012 staat ingeschreven bij mevrouw."

Verder legt verzoeker ook verscheidene verklaringen voor, zowel een eigen verklaring als verklaringen opgesteld door mevrouw K. en haar twee dochters en door familieleden en vrienden die het koppel goed kennen en aanwezig waren op het huwelijk van verzoeker met mevrouw K. Uit al deze verklaringen blijkt stuk voor stuk de duurzame en stabiele aard van de relatie tussen verzoeker en mevrouw K. A. De

beslissing is niet correct waar zij stelt dat de niet waarheidsgetrouw zijn of niet als afdoende bewijs kunnen dienen om de stabiele en duurzame relatie tussen verzoeker en mevrouw K.A. aan te tonen. De aanvraag gezinshereniging mag niet automatisch geweigerd worden wanneer men niet eens heeft nagegaan sinds wanneer verzoeker reeds bij mevrouw K. staat ingeschreven. De beslissing tot weigering van het visum gezinshereniging dient dan ook vernietigd te worden"

Artikel 40bis bepaalt dat:

"§ 1: Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;

3° [...]

4° [...]

§3 [...]

§4 [...]"

Artikel 40ter bepaalt dat:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]"

Verzoeker is van oordeel dat niet in redelijkheid kan getwijfeld worden aan de duurzame en stabiele aard van de relatie tussen verzoeker en zijn partner K.A. Hij wijst erop dat hij gehuwd is met mevrouw K.A. en dat er ook foto's van het huwelijk zijn voorgelegd. Omdat verzoeker niet in de mogelijkheid was deze met datum af te drukken, heeft hij de bron waarop alle foto's staan gevoegd aan zijn verzoekschrift. Verzoeker wijst ook op de samenstelling van gezin van 13 mei 2013 waarop staat vermeld dat verzoeker sinds 4 oktober 2012 ingeschreven is bij zijn vrouw. Daarnaast wijst verzoeker ook op de verklaringen van hemzelf, mevrouw K.A. en haar twee dochters alsook van familieleden en vrienden die het koppel kennen. Verzoeker is van mening dat uit deze stukken de duurzame en stabiele aard van de relatie tussen verzoeker en mevrouw K.A. blijkt en dat de bewijswaarde van de stukken niet op correcte wijze kan worden betwist. Tot slot is verzoeker van mening dat de aanvraag

gezinshereniging niet automatisch mag geweigerd worden als niet is nagegaan sinds wanneer verzoeker bij mevrouw K.A. is ingeschreven.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier inderdaad huwelijksfoto's lijkt te bevatten van verzoeker en vermoedelijk mevrouw K.A. Echter, zoals verweerder in de nota aangeeft, blijkt nergens uit het administratief dossier dat verzoeker aan verweerder een huwelijksakte heeft voorgelegd. Bij de aanvraag was enkel sprake van een verklaring wettelijke samenwoning. Aldus diende verzoeker aan te tonen dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie in zijn hoofde. Zoals de bestreden beslissing aangeeft, zijn de foto's niet van een datum voorzien. De SD-kaart van de foto's die werd gevoegd bij het verzoekschrift is echter, zoals verweerder in de nota aangeeft, laattijdig voorgelegd daar verweerder niet over dit stuk beschikte op het ogenblik van de bestreden beslissing. De Raad dient zich bij de beoordeling van de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*) en dient bijgevolg dit stuk dat niet ten nuttigen tijde voorlag buiten beschouwing te laten. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder om niet gedateerde foto's niet als een afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie in de zin van de vreemdelingenwet te beschouwen. De Raad ziet immers niet hoe verzoeker aan de hand van een aantal niet gedateerde (huwelijks)foto's kan aantonen dat hij en zijn partner elkaar al minstens 2 jaar voor de aanvraag kenden en regelmatig contact onderhielden en elkaar toen drie keer ontmoet hebben voor een periode van minstens 45 dagen.

Ook het stuk inzake de gezinssamenstelling dateert van 13 mei 2013, dus na de bestreden beslissing van 10 april 2013. Bijgevolg kan verzoeker ook niet dienstig naar dit stuk verwijzen teneinde de beslissing te betwisten. Geheel ten overvloede blijkt bovendien echter dat verzoeker was ingeschreven bij mevrouw K.A. sedert 4 oktober 2012. Volgens artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet moeten partners bewijzen gedurende minstens 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken te hebben samengewoond. *In casu* diende verzoeker dus aan te tonen dat hij sedert 31 oktober 2011 met mevrouw samenwoonde hetgeen hij niet doet. Bijgevolg, zelfs al zou verweerder over het stuk van gezinssamenstelling beschikt hebben voor de bestreden beslissing zodat hij kon nagaan sinds wanneer verzoeker bij mevrouw K.A. was ingeschreven, dan zou verweerder hebben vastgesteld dat verzoeker amper enkele weken bij mevrouw K.A. was ingeschreven voor de aanvraag, hetgeen niet voldoet aan de vereiste van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet.

Ook kan niet dienstig betwist worden dat de verklaringen van de zussen en vrienden van de partner van verzoeker verklaringen zijn die niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst, zodat verweerder niet op kennelijk onredelijke wijze deze niet als afdoende bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie heeft aanvaard. Wat dit betreft, laat verzoeker de motivering van verweerder op dit punt ongemoeid. Het is trouwens vaste rechtspraak van de Raad dat verklaringen op eer door derden een heel relatieve bewijswaarde hebben aangezien deze een gesolliciteerd karakter vertonen. Overigens kunnen deze verklaringen evenmin aantonen dat verzoeker reeds minstens 1 jaar voor de aanvraag onafgebroken samenwoonde met mevrouw K.A., noch aantonen dat verzoeker reeds minstens twee jaar voorafgaand aan de aanvraag zijn partner drie maal heeft ontmoet en dat die ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen hebben geduurd. De verklaringen van de partner zelf en van haar dochters lagen niet voor ten tijde van de bestreden beslissing en kunnen evenmin de vereiste duur van samenwoning of de vereiste duur en frequentie van de ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag aantonen.

Er kan geen schending van artikel 40bis of artikel 40ter van de vreemdelingenwet worden aangenomen. In zoverre verzoeker aanvoert dat verweerder zelf onderzoek had moeten voeren naar zijn relatie, kan de Raad het standpunt van verweerder in de nota met opmerkingen bijtreden, dat het aan verzoeker zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en er voor te zorgen dat hij zijn aanvraag zo volledig mogelijk stoffeert teneinde een gunstig gevolg te kunnen krijgen op zijn aanvraag. Verzoeker kan zijn eigen verantwoordelijkheid niet afwentelen op verweerder.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU